

عنوان پایان نامه: ارزیابی زمان تخمک گذاری متعاقب همزمانی فحلی با اشکال داخل واژینال پروژسترونی در میش‌های دارای ژن چندقلوزایی در مقایسه با میش‌های بدون ژن و نرخ باروری به دنبال تلقیح لاپاراسکوپی در فصل تولید مثل

پاسخ‌های تخمدان در مورد انواع ابزارهای داخل واژن در میش‌های بالغ حامل ژن باروری برولا (FecB) به طور دقیق مورد مطالعه قرار نگرفته است. مطالعه حاضر به منظور ارزیابی پاسخ‌ها و توزیع تخمک‌گذاری به دنبال همزمان‌سازی فحلی با ابزارهای واژینال حاوی پروژسترون مشابه پروژسترون تولیدی در بدن (سیدر) یا دارای پروژسترون غیر مشابه پروژسترون بدن (اسفنج واژینال) در میش‌های قزل چند شکمزا حامل FecB (به‌عنوان هتروزیگوت؛ +B) در مقایسه با غیر حاملان و همچنین ارزیابی شاخص‌های تولیدمثلی پس از تلقیح لاپاراسکوپی در زمان ثابت انجام شد. همزمان سازی فحلی با استفاده از سیدر (16 راس؛ 6 راس حامل FecB و 10 راس غیر حامل) یا اسفنج حاوی مدروکسی پروژسترون استات (15 راس؛ 7 راس حامل FecB و 8 راس غیر حامل) در میش (روز -14-) به مدت 14 روز انجام شد و هنگام خارج کردن دستگاه (روز صفر) eCG (400 IU) تزریق شد. در میش‌های درمان شده با سیدر و اسفنج، تلقیح لاپاراسکوپی در زمان ثابت به ترتیب در ساعات $57 \pm 0/5$ و $64 \pm 0/5$ پس از تجویز eCG انجام شد. ساختار تخمدان با استفاده از پروب ترانس واژینال (9 مگاهرتز) در روزهای -14، 0، و ساعات 24 تا 26، 36 تا 38، 48 تا 51 اندازه‌گیری شد و به فاصله هر 4 ساعت تا 75 ساعت پس از درمان eCG ادامه یافت. غلظت پروژسترون در نمونه‌های سرمی جمع‌آوری‌شده در روزهای -14، صفر، +2 و +11 اندازه‌گیری شد. شروع و خاتمه تخمک‌گذاری در میش‌های درمان شده با سیدر و حاملان FecB به ترتیب در مقایسه با میش‌های تحت درمان با اسفنج و میش‌های غیر حامل سریع‌تر بود ($P < 0/05$). غلظت پروژسترون در گروه دریافت‌کننده سیدر در مقایسه با میش‌های درمان شده با اسفنج در روز صفر بیشتر بود ($3/31 \pm 0/32$ در مقابل $0/04 \pm 0/38$ نانوگرم در میلی لیتر؛ $P < 0/001$). نوع ابزار داخل واژینال بر اندازه فولیکول‌های تخمک‌گذار، قطر اجسام زرد و شاخص‌های تولید مثل تأثیری نداشت ($P > 0/05$). علیرغم اندازه کوچکتر فولیکول‌های تخمک‌گذار و اجسام زرد در حاملان FecB، میزان دوقلویی، Litter size و نرخ تولید مثل در مقایسه با میش‌های غیر حامل بیشتر بود ($P < 0/05$). در نتیجه، همگام سازی تخمک‌گذاری با اسفنج‌های واژینال حاوی مدروکسی پروژسترون استات به همراه eCG، تخمک‌گذاری را در میش‌ها به تاخیر انداخت، اما بر میزان لقاح در مقایسه با میش‌های درمان شده با سیدر تأثیری نداشت. با وجود اندازه‌های کوچکتر فولیکول‌های تخمک‌گذار و متعاقب آن اجسام زرد، کارایی تولید مثلی بالاتری در حاملان FecB در مقایسه با میش‌های غیر حامل به دنبال تلقیح لاپاراسکوپی در زمان ثابت به دست آمد.

کلمات کلیدی: ژن FecB، اسفنج واژینال، سیدر، توزیع تخمک‌گذاری، تلقیح لاپاراسکوپی.